

ตอน 1

กำเนิดบู้เฮียบ

ในปี 1954 ชายสองคนพบกันที่เวทีการประลอง ทั้งสองต่อสู้กันด้วยมวยจีนคนละแบบ คนหนึ่งคืออู่กงหยี (吳公儀) ยอดฝีมือมวยไท่เก๊ก อีกคนหนึ่งคือเฉินเก้อฟู (陳克夫) ยอดฝีมือมวยกระเรียนขาว

ไท่เก๊ก (太極拳) เป็นวิชามวยที่เชื่อกันว่าให้กำเนิดโดยจางซานเฟิง (เตี้ยซำฮง) แห่งสำนักอู่ตัง (อู่ตัง) ในศตวรรษที่ 12 เป็นวิชาการต่อสู้ที่ใช้ความอ่อนโยน เคลื่อนไหวไหลลื่นเหมือนกระแสน้ำ สอดคล้องกายและจิต เป็นหนึ่งเดียว เมื่อนั้นสายน้ำอันอ่อนโยนก็อาจทรงพลังทำลายภุมพา

ต่อมาไท่เก๊กถูกพัฒนาแตกสายธารออกไปห้าสาย ห้าสำนักที่โดดเด่นคือสำนักสกุลหยาง อู่ เจิน ชุน และหวู่-ท่าว

1 แบบสกุลหยาง (楊氏太極拳) เป็นแบบขยายจากไท่เก๊กเดิม แพร่หลายมากที่สุด พัฒนาโดยปรมาจารย์หยางลู่ฉาน

2 แบบสกุลอู่ (吳氏太極拳) เป็นไท่เก๊กที่แพร่หลายเป็นลำดับสอง มีลีลาการวางมือทำเฉพาะตัว ช่วงเท้าค่อนข้างชิดและวงมือแคบกว่า เมื่อเทียบกับไท่เก๊กสกุลอื่น

3 แบบสกุลเฉิน (陳氏太極拳) เป็นไท่เก๊กทางเหนือ จัดเป็นต้นฉบับวิทยายุทธ์สายนี้เหมือนการคลี่ผ้าไหม สลับซ้ำกับเร็ว และปลดปล่อยพลังอย่างแรงออกมา

4 แบบสกุลชุน (孫氏太極拳) จุดเด่นคือเคลื่อนไหวไหลลื่นไหล อ่อนช้อย

5 แบบสกุลหวู่-ท่าว (武郝式太極拳) กำเนิดที่เหอเป่ย์ เป็นวิชาที่เน้นพลังภายในที่เป็นเอกลักษณ์อีกแบบหนึ่ง เป็นสำนักที่เล็กและรู้จักกันน้อยที่สุด ส่วนหนึ่งเพราะไม่จำเป็นต้องหาเลี้ยงชีพจากการสอน

ส่วนมวยกระเรียนขาวเป็นวิทยายุทธ์ทางใต้ กำเนิดที่หยงชุน จังหวัดฝูเจี้ยน

ชื่อหยงชุนนี้ (永春县) เป็นคนละชื่อกับมวยหย่งชุน (詠春拳) ของปรมาจารย์ยิปมัน ซึ่งเป็นมวยทางใต้เหมือนกัน

มวยกระเรียนขาว (白鶴拳) มีรากมาจากมวยวัดเล่าหลิน และเลียนแบบท่าวงท่าของนกกระเรียน มีทั้งกระบวนท่าช่วงสั้นแบบประชิดและช่วงยาว

หนึ่งปีก่อนการประลองในวันนั้น อุ้งกหยีประกาศ “ขอรับการสั่งสอน” ทำหาคู่ประลองยุทธ์ทางหน้าหนังสือพิมพ์โดยไม่เกรงหน้าอินทร์หน้าพรหม เจตนาเพื่อพัฒนาวิชาการต่อสู้ คำทำคือ “ใครก็ได้ ที่ไหนก็ได้ ทุกเวลา”

ตอนนั้นอุ้งกหยีอายุห้าสิบสาม เป็นหัวหน้าสมาคมไท่เก๊กที่ก่อตั้งโดยพ่อของเขา ปู่ของเขาเป็นศิษย์ของหยางลู่ฉานผู้ให้กำเนิดมวยสกุลหยาง เขามาจากตระกูลนักสู้

พลันมีเสียงตอบรับจากชายคนหนึ่ง “ยินดีน้อมรับการสั่งสอน”

ชายผู้นี้คือเงินเก้อฟู อายุ 35 ครุมวยที่มาก่า เขียวชาญเพลงมวยกระเรียนขาว

เงินเก้อฟูเกิดที่กว้างตง นอกจากมวยกระเรียนขาวแล้ว ยังเรียนยูโดและมวยตะวันตก

ทั้งสองสู้กันด้วยน้ำลายผ่านสี่นานหลายเดือน

เงินเก้อฟูเกทับผ่านหนังสือพิมพ์ “จากเหนือลงใต้ ผมไม่เคยเจอคู่ต่อสู้ และจากใต้ขึ้นเหนือ ผมก็ไม่เคยเจอคู่ต่อสู้”

เกทับกันนาน ในที่สุดก็มีคน ‘จัดให้’ เป็นศึกชิงเจ้ายุทธจักร

อุ้งกหยีศิษย์ไท่เก๊ก vs. เงินเก้อฟูศิษย์กระเรียนขาว

เพื่อไม่ให้เป็นเรื่องรุนแรง การประลองจึงอยู่ในรูปประลองฝีมือเพื่อการกุศล เนื่องจากก่อนหน้านั้น เกิดเหตุอัคคีภัยในวันคริสต์มาส 1953 เกือบหมื่นครอบครัวไร้บ้าน รายได้จากการขายตั๋วประลองยุทธ์จะนำไปช่วยผู้ประสบภัย

ในเวลานั้น ช่องก่งไม่อนุญาตการชกบนเวที ดังนั้นศึกชิงเจ้ายุทธจักรจึงเกิดขึ้นที่มาก่า เวทีประลองแบบมวยตะวันตก กำหนดวันประลอง 17 มกราคม 1954

มันเป็นข่าวใหญ่แห่งยุค เพราะนี่คือการต่อสู้ระหว่างมวยกระเรียนขาวกับมวยไท่เก๊ก

หัวหน้าบรรณาธิการชินหัวนเป้า (New Evening Post) แห่งช่องก่งชื่อโรเวอร์

มองเห็นโอกาสขายเรื่องมากกว่าแค่ขายข่าว และขยายฐานผู้อ่าน ชินหัวนเป้ามีหน้านิยาย เขาคิดว่าน่าจะตีพิมพ์นิยายการต่อสู้ที่เกี่ยวข้องกับการต่อสู้ของสองจอมยุทธ์ครั้งนี้

แต่เขาต้องหานักเขียนก่อน

เขามองไปรอบตัว และหยุดที่ชายหนุ่มสองคนในออฟฟิศ สองคนนี้วัน ๆ คุยกันแต่เรื่องวิชาการต่อสู้

คนหนึ่งชื่อเงินเหวินถ่อง (陳文統) อีกคนหนึ่งชื่อฉาเหลียงยง (查良鏞)

เขาจึงโน้มหน้าใจเงินเหวินถ่องให้เขียนนิยายเกี่ยวกับการต่อสู้ของจอมยุทธ์มาลงชินหัวนเป้า

เงินเหวินถ่องลังเล แต่ทนลูกตื้อไม่ไหว ก็เขียน

เป็นบางอย่างที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อน

นิยายกำลังภายในแบบใหม่

ทำไมบรรณาธิการจึงชวนสองคนนี้?

ในปี ค.ศ. 1947 หนังสือพิมพ์ต้าก่งเป้าที่เซี่ยงไฮ้ได้รับสมัครนักแปลจำนวนสามตำแหน่ง หลังจากลงโฆษณา มีคนไปสมัครงานถึง 109 คน เนื่องจากหลังสงคราม หางานยาก

หลังจากสอบคัดเลือก หนังสือพิมพ์คัดเลือกผู้สมัครจนเหลือเพียงสิบคน ให้สอบรอบสุดท้าย เป็นการสอบข้อเขียน ให้แปลบทความจากภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น รัสเซียเป็นภาษาจีน

ผู้สมัครคนหนึ่งส่งกระดาษคำตอบให้เป็นคนแรกหลังผ่านไป 65 นาที แล้วไปสอบสัมภาษณ์ต่อ

เขาสอบได้ที่ 1 ทั้งสองอย่าง และได้งานที่ต้าก่งเป้า

เขาชื่อฉาเหลียงยง วัยยี่สิบสาม มาจากจังหวัดเจ้อเจียง

ปีถัดมาต้าก่งเป้าสาขาฮ่องก่งต้องการล่าม เบื้องบนก็ส่งฉาเหลียงยงไปทำงานฝ่ายข่าวระหว่างประเทศ